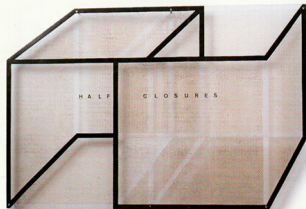

Harmony and logic, aesthetics and „mathematics are all united in the works of **Valentin Stefanoff**. They are always related in a very organic way and although the components of this unity can often be „registered“, the overall impact of homogeneous delicacy is always preserved. The artists has this special ability to observe and analyze his impressions immediately, within the space of a given work. He is attracted by the mystically perfect formulas, the aestheticism of the completed scientific concept, the possibility to overcome the void between the artistic and the rational. His works are thought out and realized with sophisticated precision and respect for detail. It's as if these are investigating the border between the creative and the other human talents while hinting at their mutual nostalgia.

At the same time, each work by Valentin Stefanoff leaves the impression that it is part of a larger process, that it is a fragment from a certain system of thought where the technical logic and constructive order are subordinated to the freedom of personal choice and decision, of independent thinking. Sometimes the artist likes to create the illusion that the process is very easy thus misleading the viewer with the seemingly transparent methodology, and his favorite transparent materials. However, at closer range one is convinced that these methods are strictly personal and depend on patience and perseverance. The artist manages to transgress the exterior dynamic of life into a tense stability where

HALF CLOSURES
mixed medium on plexiglas projecting 5 cm from the wall, 120x80cm, 1999

У делу **Валентина Стефанова** уједињене су хармонија и логика, естетика и математика. Оне су уједињене органично и мада се често могу „регистровати“ као компоненте јединства, свеукупни утицај хомогене деликатности увек је очуван. Уметник поседује ту јединствену способност да посматра и анализира импресије у тренутку, унутар простора датог рада. Он је привучен мистично перфектурираним формулама, естетизмом завршеног научног концепта, могућношћу да се превaziђе празнина између уметничког и рационалног. Радови су промишљени и реализовани са софистицираном прецизношћу и поштовањем детаља. Уметник као да тим истражује границу између креативности и других људских талената, аудирајући при том, на њихову заједничку носталгију.

Истовремено, сваки рад Валентина Стефанова оставља утицај као да је део ширег процеса, да је фрагмент одређеног система мишљења у коме су техничка логика и конструктивни поредак подређене слободи личних напора и одлучивања као и мезовишег размиса. Понеки пут уметник жели да створи илузију да он је део веома једноставан процес, заводићи посматрача наизглед транспарентном методологијом и својим омиљеним транспарентним материјалима. Ипак, у блиском контакту, постепено се уверавамо да су ти методи потпуно лични и да зависе од стрпљивости и истрајности. Уметнику успева да преведе спољашњу динамику живота у напету стабилност где је простор метафора хаоса унутар природе, док је управо илузија, лепота те природе. И заиста, простор је један од најзначајнијих чинилаца, он структура композицију, генерише значење, без обзира на то који је медиј коришћен. Истаражијаци између простора, с једне стране, са деликатним интервенцијама уметника што доводи до су се „дискретно“ само од себе, и, с друге стране, времена као битног чиниоца његових радова, јасно су издвојени. Може се осетити асоцијација на дискретне музичке фразе што их се сећамо у тами ноћи, а оне на чудотворан начин израстају као мелодије.

Валентин Стефанов ради са бројним материјалима, увек откривајући нове могућности, чак и када се ради о најјаснијим техникама. Почетна интересовања била су му везана за различите експерименте у нечему тако прецизној као што је то техника бакрикса. Касније је у своје графичке радове укључио транспарентни и

space is a metaphor for the chaos in nature, while illusion is nothing but its beauty. Space is indeed one of the most important factors; it is structuring the composition regardless of the media used; it generates meanings. The interactions between, on one side, space with the delicate interventions of the artist which often seem to have „happened“ by themselves, and on the other, time which is an acknowledged participant in his works, are clearly balanced. One often experiences the association with discrete musical phrases, remembered in the darkness of the night, that somehow miraculously come out as a melody.

Valentin Stefanoff works with numerous materials always discovering new possibilities even in the most classical techniques. Years ago he had been involved in risky experiments of such a strict thing as the etching technique. Later on he incorporated into his graphic works transparent and colored Plexiglas. The plexi „helped“ his works turn not only into aggressive installations advancing on the viewer from the wall, but also into specific magnetic spaces which are preserving the esthetical sense and taste.

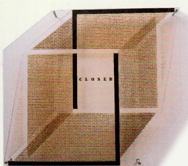
At the moment the artist is obviously attracted by the world of the visual illusions, by the mystical link between the object and its shadow, by the eternal triad of past, present and future. In his newest works he is experimenting with the demiurgic power of art to trespass from reality to illusion and vice versa. While building up his installations, he is trying to „materialize“ some effects which seem to be accessible only to the world with its irresponsible flexibility.

Valentin Stefanoff is one of those unyielding artists who are torturing and enslaving their means of expression while turning them into something personal and hard to copy. One of his latest experiment is in the field of the video image and computer montage. With his typical economy of means, the artist is creating a powerful visual metaphor for our everyday life with both its manic suicidal tendencies and the constant strive for reconstruction and renovation. He is attempting to liberate these from the layers of „literature“ and to keep them only as a context for his own observations. His well articulated visual language does not aim to interfere in the real world, nor does it play around with its concrete materiality. Nor does it turn its back to the artist's empirical experiences, to his fought for ability to see the dialectic of things and to penetrate meanings which have lost their original form.

I am familiar with the situation his audience happens to be in: simultaneously intrigued and mesmerized, the viewer is a desired collaborator who is getting involved in some sort of gigantic experiment whose meaning he/she does not always grasp but whose energy and beauty are beyond any doubt.

Iara Boubnova

CLOSED
mixed medium on plexiglas projecting 5 cm from the wall, 57x20cm, 1998

Harmonie et logique, esthétique et „mathématiques“ sont unies dans les œuvres de **Valentin Stefanoff**. Elles sont toujours liées de façon organique et bien que les composantes de cette unité puissent souvent être „enregistrées“, l'impact d'une délicatesse homogène est toujours légitimement préservé. L'artiste possède cette habileté spécifique à observer et à analyser immédiatement ses impressions à l'intérieur d'une création donnée. Il est attiré par le mystère de la formule parfaite, par l'éclectisme du concept scientifique pur et la possibilité de combler le vide entre l'émotionnel et le rationnel. Ses œuvres sont sérieusement réfléchies et réalisées avec précision sophistiquée et respect du détail. C'est comme si elles scrutaient les limites entre la créativité et les autres talents de l'homme en faisant allusion à leur nostalgie mutuelle.

Elles sont toujours reliées de façon organique et bien que les composantes de cette unité puissent souvent être „enregistrées“, l'impact d'une délicatesse homogène est toujours légitimement préservé. L'artiste possède cette habileté spécifique à observer et à analyser immédiatement ses impressions à l'intérieur d'une création donnée. Il est attiré par le mystère de la formule parfaite, par l'éclectisme du concept scientifique pur et la possibilité de combler le vide entre l'émotionnel et le rationnel. Ses œuvres sont sérieusement réfléchies et réalisées avec précision sophistiquée et respect du détail. C'est comme si elles scrutaient les limites entre la créativité et les autres talents de l'homme en faisant allusion à leur nostalgie mutuelle.

Dans le même temps, chaque œuvre de Valentin Stefanoff dégage l'impression qu'elle s'inscrit dans un vaste processus, qu'elle fait partie

d'une certaine manière de penser où la logique technique et l'ordre constructif sont subordonnés à la liberté d'un choix et d'une décision personnels, d'une pensée indépendante. Souvent l'artiste souhaite créer l'illusion que le processus est très facile en trompant le spectateur par sa méthodologie apparemment transparente et son matériau transparent favori. Néanmoins, de plus près on finit par se convaincre que ses méthodes sont strictement personnelles et relèvent de patience et de persévérance. L'artiste réussit à transgresser la dynamique de vie extérieure dans une stabilité tendue où l'espace s'avère une métaphore du chaos dans la nature, alors que l'illusion n'est autre que ça beauté. L'espace est en effet l'un des facteurs les plus importants : il structure la composition indépendamment des moyens utilisés, il génère des significations. Les interactions entre, d'une part, l'espace avec les interventions délicates de l'artiste qui souvent semblent être „arrivées“ par elles-mêmes, et de l'autre, le temps qui est un participant reconnu dans son œuvre, sont clairement équilibrées. Souvent, c'est comme si on faisait allusion à une phrase musicale discrète, miraculeusement surgie de la nuit, on ne sait d'où, comme une mélodie.

Valentin Stefanoff travaille avec de nombreux matériaux découvrant à chaque fois de nouvelles possibilités même dans les techniques les plus classiques. Des années auparavant il était impliqué dans des expériences aussi risquées que les techniques à l'eau-tout. Plus tard, il a introduit dans ses œuvres graphiques des plexiglas transparents et colorés. Le plexi „a aidé“ ses œuvres à ne pas faire tomber l'observateur uniquement dans l'agressivité des installations modernes mais aussi à l'introduire dans un espace magnétique spécifique préservant le sens et le goût esthétique.

À présent, l'artiste est manifestement attiré par le monde des illusions visuelles, par le lien mystique entre l'objet et son ombre, par l'éternelle triade passé, présent, futur. Dans ses œuvres plus récentes, il expérimente avec la force demiurge de l'art son besoin de transgresser de la réalité dans l'illusion et vice versa. Alors qu'il construit ses installations, il essaie de „matérialiser“ certains effets qui ne paraissent accessibles qu'aux mots avec leur flexibilité irresponsable.

Valentin Stefanoff est un de ces artistes insurpassables qui torturent et asservissent les moyens d'expression dont ils se servent tout en les transformant en quelque chose de personnel et de difficile à copier. L'un de ses dernières expériences en date s'est faite dans le champ de l'image vidéo et du montage sur ordinateur. C'est avec l'économie de moyens qui le caractérise, que l'artiste crée une métaphore visuelle puissante pour notre vie quotidienne, en se servant tout à la fois de ses tendances maniaques au suicide et de l'effort constant qui le fait tendre vers la reconstruction et la rénovation. Il tente d'affranchir ces dernières des sentiers battus de la „littérature“ et ne les conserve que dans la mesure où elles correspondent au contexte de ses propres observations. Son langage visuel, extrêmement articulé, ne tend pas à interférer avec le monde réel ; il ne joue pas non plus avec sa matérialité concrète, ni ne retourne aux expériences réelles, pas plus qu'aux combats qui l'ont rendu capable de voir la dialectique des choses, et de pénétrer des significations qui ont perdu leur forme d'origine.

La situation dans laquelle il arrive à son public de se trouver engage n'est familière : simultanément intrigué et ensorcelé, le spectateur est désiré comme collaborateur, et se trouve impliqué dans une sorte d'expérience graphique dont il ne comprend pas toujours la signification mais dont l'énergie et la beauté sont indubitables.

Iara Boubnova

објони плексиглас. Плексиглас је „помогао“ да се његови радови не претворе у агресивне инсталације што се за зидова приближавишу посматрачу, већ да се створе специфични, магични простори што успавају да очувају смисао за естетско као и за добар укус.

Очигледно, уметник је у овом тренутку привучен светом визуелних илузија, мистичком везом између објекта и сенке, вечитим тројством прошлости, садашњости и будућности. У најновијим радовима експериментира се са демијуршким моћи уметности да прелази из света реалности у свет илузије и обратно. Догрди своје инсталације, уметник покушава да „материјализује“ неке ефекте што могу бити доступни само речи, са својим њиховом неогворном флексибилношћу.

Валентин Стефанов један је од оних напаворних уметника што пробијајући и поробљавајући властита средства експресије док их не преобрате у нешто касовим лично, нешто што се не може понављати. Један од његових последњих експеримента јесте на полу видео-слике и монтаже. Својим типичним економичним средствима, уметник ствара снажну визуелну метафору за наш свакодневни живот истовремено са сопственим машинично-успоничним тенденцијама и са константном тежињом за реконструкцијом и иновацијом. Ове последње он покушава да ослободи стеча „литературе“ да би их задржао једино као контекст својих опсервација. Уметников добро артикулисани визуелни језик без претензија је мистички свет или понављање кога не можемо ни довести до краја. Уметник истражује границу између креативности и других људских талената, аудирајући при том, на њихову заједничку носталгију. Он се ни не осваје на уметничко емпиријско искуство, на борбу да посматрајући виђена дијалектике створи сенитира значења што су изгубила сопствену органску форму.

Мени је блиска ситуација у којој се налази његова публика. Истовремено зантригирани и задиљени, посматрач јесте пожељни сарадник што се укључује у неку врсту огромног експеримента чија значења он(она) не ухвати увек али, чија енергија и лепота стоје ван сваке сумње.

Iara Boubnova (Prevod sa енглеског: Ана Поповић)

